

Materiał ćwiczeniowy dla nauczycieli języka polskiego. Notatka syntetyzująca

Notatki syntetyzujące zamieszczone w materiale zostały napisane przez uczniów rozwiązujących zadania w arkuszu pokazowym opublikowanym na stronie http://cke.gov.pl/images/EGZAMIN_MATURALNY_OD_2023/materialy_dodatkowe/pokazowe/Polski_PP/MPOP-P1-100-2203.pdf.

Notatki zostały ocenione we wszystkich kryteriach.

Część 1. Test. Język polski w użyciu

Tekst 1.

Walter Isaacson

Leonardo da Vinci

Przywiązanie Leonarda da Vinci do zbieranych osobiście doświadczeń nie wynikało jedynie z drażliwości na punkcie braku formalnego wykształcenia. Spowodowało raczej, że – przynajmniej na początku swojej drogi – Leonardo bagatelizował rolę teorii. Był urodzonym obserwatorem i eksperymentatorem, nie miał ani naturalnych skłonności, ani wpojonego przez nauczycieli nawyku zmagania się z abstrakcyjnymi pojęciami. Od rozumowania dedukcyjnego, wymagającego przyjęcia zbioru teoretycznych przesłanek, wolał rozumowanie indukcyjne, w którym na podstawie wyników swoich eksperymentów formułował ogólniejsze wnioski. Leonardo chciał najpierw przyrzeć się faktom i dopiero na podstawie obserwacji próbować odkryć, jakie zależności je wywołują i jakie siły natury za nimi stoją. „W naturze przyczyna poprzedza działanie, ale my musimy podążać w przeciwnym kierunku i obserwując działanie, odkryć przyczynę”.

Leonardo uczynił fundamentem swojej nauki następujący schemat postępowania: obserwacje, dostrzeganie prawidłowości w obserwowanych zjawiskach, wreszcie – weryfikacja wniosków za pomocą kolejnych spostrzeżeń i eksperymentów. Pomagała mu pomysłowość. Dzięki niej wymyślał różnego rodzaju urządzenia i błyskotliwe metody badania różnych zjawisk. Planując doświadczenia, wizualizował sobie różne zjawiska i oddawał te wyobrażenia na rysunkach. Nie czuł się na siłach, aby zmagać się z teorią. Wolał zdobywać wiedzę poprzez obserwację i utrwalanie swoich spostrzeżeń na szkicach.

Jednak nie poprzestał jedynie na przeprowadzaniu eksperymentów. Notatniki pokazują, jak zmieniało się jego podejście. W okolicach 1490 roku zaczął więcej czasu poświęcać studiowaniu ksiąg, co pomogło mu docenić korzyści płynące z możliwości osadzenia wyników badań w pewnych ramach teoretycznych. Co więcej, zaczął także pojmować, że teoria i empiria są wobec siebie komplementarne.

O konieczności łączenia empirii z teorią Leonardo miał okazję przekonać się, studiując perspektywę. Prowadził systematyczne obserwacje, żeby uchwycić, jak zmniejszają się przedmioty w miarę oddalania się obserwatora. Ale sięgał także do ksiąg poświęconych geometrii, żeby opracować reguły opisujące związek między wielkością przedmiotu a odległością od niego. Przystępując do opisywania zasady perspektywy, zanotował, że niekiedy „będzie dedukować rezultaty z przyczyn, a czasem domyślać się przyczyn, obserwując skutki”.

Zaczął nawet z lekceważeniem odnosić się do eksperymentatorów, którzy polegali jedynie na praktyce, nie mając najmniejszego pojęcia o teorii badanych zjawisk. „Ci, co przejawiają zamiłowanie do działań praktycznych, nie posiadając przy tym żadnej wiedzy teoretycznej, przypominają żeglarzy wsiadających na statek pozbawiony steru oraz kompasu; nigdy nie będą mieli pewności, dokąd naprawdę zmierzają” – napisał w 1510 roku. „Wszelka praktyka musi zawsze opierać się na rzetelnej teorii”.

W rezultacie Leonardo stał się – na ponad sto lat przed Galileuszem – jednym z najważniejszych myślicieli Zachodu, prowadzącym ciągły, bezpośredni dialog między teorią a empirią. Zapoczątkował drogę, której zwieńczeniem jest współczesna rewolucja naukowa. Niezwykła zdolność naszego bohatera do łączenia doświadczenia i teorii sprawiła, że jego

naukowy dorobek stanowi do dziś doskonały przykład, jak uważna obserwacja świata, nieposkromiona ciekawość, gotowość do eksperymentowania i kwestionowania dogmatów, a także umiejętność dostrzegania podobieństw między odkryciami z różnych dyscyplin nauki, prowadzą do pomnożenia ludzkiej wiedzy.

Na podstawie: Walter Isaacson, *Leonardo da Vinci*, tłum. Michał Strąkow, Kraków 2019.

Tekst 2.

Hugo Steinhaus¹

Drogi matematyki stosowanej

Uczono nas za młodu, że współpraca matematyka z przyrodnikiem ma się odbywać według takiego schematu: przyrodnik napotyka zagadnienie matematyczne w postaci równania algebraicznego lub różniczkowego i przynosi je matematykowi. Ten rozwiązuje je i oddaje w ręce przyrodnika gotowe rozwiązanie w formie wzorów. Matematyk nie powinien się troszczyć, skąd się wzięło zagadnienie ani do czego ma służyć rozwiązanie; nie powinien też zaglądać do protokołów, w których spisane są wyniki doświadczeń. Przeświadczenie, że specjalizacja nauk jest tak daleko posunięta, iż tylko ludzie tego samego cechu mogą się wzajemnie zrozumieć, z góry skazywało takie próby na niepowodzenie. Mówiono nam też, że w naukach przyrodniczych nie ma ani ścisłych definicji², ani twierdzeń udowodnionych – już to samo wzbudzało w matematyku naszej generacji lekceważenie. Radzono nam przyjąć stan faktyczny podany przez przyrodnika za układ pewników, przerzucając odpowiedzialność na niego: my, oczywiście, nie możemy się mylić, a jeżeli nasze wzory nie stosują się do rzeczywistości, to może to być tylko winą przyrodnika albo nawet samej rzeczywistości, ale nigdy – winą matematyki.

Ten sposób współpracy rzadko kiedy prowadził do pozytywnych wyników. Wywołał on u wielu przyrodników przeświadczenie, że współpraca z matematykami jest niemożliwa, a u matematyków – że nauki przyrodnicze są zbiorem luźnych faktów empirycznych, a tak zwane prawa przyrody – wnioskami opartymi na indukcji przyrodniczej, niezastługującymi na miano prawd naukowych.

Jak powinna zatem wyglądać współpraca matematyki z innymi dyscyplinami? Najlepiej wyjaśni to porównanie wzięte z historii obu wojen światowych. W jednej i w drugiej współpracowały sztaby generalne z ekspertami cywilnymi. Tu wojskowi byli przyrodnikami, a eksperci grali rolę matematyków. Podczas pierwszej wojny światowej współpraca obu grup układała się według przestarzałego schematu: nie wtajemniczano ekspertów, do czego potrzebny był taki lub inny aparat, ale żądano skonstruowania. Jak wiadomo, podczas pierwszych lat drugiej wojny światowej, które były pasmem katastrof dla Wysp Brytyjskich, wprowadzono współpracę na zasadzie organicznej, to znaczy dopuszczenia ekspertów do dyskusji nad genezą, sensem i ważnością zagadnienia. Wiadomo także powszechnie, jakie rozmiary przybrała ta współpraca, na którą Niemcy, ze swoją supremacją³ elementu militarnego, nie umieli się przestawić. Mamy więc postulat: nie należy rozpoczynać współpracy, gdy zagadnienie jest gotowe, lecz – znacznie wcześniej. Są mianowicie zagadnienia, których przyrodniczy nie rozeznają jako matematycznych.

Matematyka nie jest zbiorem gotowych wiadomości. Jest to raczej szkoła myślenia. Nauki przyrodnicze i techniczne, a i społeczne nie są tylko rejestrem obserwacji⁴ i eksperymentów. Współpraca – to jest matematyka stosowana. Matematyki stosowanej jako gotowej doktryny nie ma. Tworzy się ona przy zetknięciu matematycznej myśli ze światem

otaczającym, ale wówczas tylko, gdy zarówno ów matematyczny duch, jak i przyrodnicza materia są w stanie płynnym. Do tego trzeba jednak uświadomić sobie, że nauka nie tylko opisuje rzeczywistość, ale także tworzy rzeczywistość nową, ilekroć przybiera aktywną postawę, nie czekając na zagadnienia, ale je stawiając.

Na podstawie: Hugo Steinhaus, *Drogi matematyki stosowanej*, [w:] tenże, *Między duchem a materią pośredniczy matematyka*, Wrocław 2000

¹ Hugo Steinhaus (1887–1972) – wybitny polski matematyk, współtwórca lwowskiej szkoły matematycznej, znany popularyzator matematyki. *Drogi matematyki stosowanej* to artykuł napisany przez prof. Steinhaus na podstawie jego referatu wygłoszonego na Zjeździe Matematyków Polskich w Warszawie we wrześniu 1948 r.

² Definicj – używana dawniej forma wyrazu *definicji*.

³ Supremacja – przewaga.

⁴ Obserwacj – używana dawniej forma wyrazu *obserwacji*.

Zadanie 6. (0–4)

Na podstawie obu tekstów napisz notatkę syntetyzującą na temat: działania sprzyjające rozwojowi nauki. Twoja wypowiedź powinna liczyć 60–90 wyrazów.

Uwaga: w ocenie wypowiedzi będzie brana pod uwagę poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna.

Notatka syntetyzująca 1.

	Błędy językowe, ortograficzne i interpunkcyjne
Na podstawie tekstu można wywnioskować, jakie działania sprzyjają rozwojowi nauki. Postawa Leonarda ✓ jaką przedstawił Walter Isaacson ✓ pokazuje ✓ jak <u>zmieniał</u> swoje podejście do nauki. Początkowo opierał się tylko na empirii i nie stosował teorii. Jednak po czasie zaczął dostrzegać braki w swojej metodzie i zaczął łączyć <u>empirie</u> z teorią. Da Vinci za młodu miał całkowicie inne podejście niż matematycy opisani w tekście Steinhausa, którzy to <u>opierali</u> się tylko na teorii, a lekceważąco odnosili się do wniosków <u>opartych</u> na indukcji. Autor krytykuje takie podejście, uważając ✓ iż jest ono bardzo aroganckie. [88 wyrazów]	<p>_____</p> <p>int. int.</p> <p>int. jęz.</p> <p>_____</p> <p>ort.</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>jęz.</p> <p>int.</p>

Treść

A. Przedstawienie stanowiska każdego autora

Notatka przedstawia stanowisko każdego autora względem zagadnienia określonego w temacie.	TAK	NIE
Poziom uogólnienia jest odpowiedni.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zdający:

- przedstawił stanowisko Isaacsona poprzez zobrazowanie podejścia Leonarda da Vinci do nauki.
- określił stanowiska Steinhausa – napisał, że autora drugiego tekstu krytykuje wykorzystywanie w pracy naukowej wyłącznie teorii
- parafrazuje/opowiada treść artykułów, nie uogólnia.

B. Zestawienie stanowisk obu autorów

W notatce zestawiono stanowiska obu autorów.	TAK	NIE
Poprawnie wskazano punkty wspólne / rozbieżne / różnorodność aspektów zagadnienia.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Jedyną próbą zestawienia jest stwierdzenie, że da Vinci „miał inne podejście”. Nie ma wzmianki o tym, co łączy teksty, a co je różni.

C. Spójność

Notatka stanowi logiczną i zorganizowaną całość.	TAK	NIE
W notatce występują usterki w spójności.	TAK	NIE

D. Długość notatki

Notatka zawiera od 60 do 90 wyrazów.	TAK	NIE
--------------------------------------	------------	------------

Ogółem za kryterium <i>Treść</i>	3	2	1	0
----------------------------------	----------	----------	----------	----------

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna	1	0
---	----------	----------

7
liczba błędów

Łączna liczba punktów: **1**

Notatka syntetyzująca 2.

	Błędy językowe, ortograficzne i interpunkcyjne
<p>Rozwojowi nauki sprzyjają przede wszystkim dobre chęci. Nie trzeba mieć odpowiednich kwalifikacji; Leonardo da Vinci nie posiadał formalnego wykształcenia. Należy chcieć zdobywać wiedzę i się rozwijać, prowadzić różnego rodzaju obserwacje, formułować wnioski, korzystać z metody prób i błędów.</p> <p>Niesamowicie ważna jest współpraca, każdy ma inne kwalifikacje, inną wiedzę, którą może się podzielić. Dzięki wspólnemu działaniu można dokonać więcej. Gdy dochodzi do współpracy, osoby mogą zająć się tym, co wychodzi im najlepiej, dzięki temu można osiągnąć lepsze efekty oraz dojść na prawdę bardzo daleko. [83 wyrazy]</p>	<p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p>

Treść**A. Przedstawienie stanowiska każdego autora**

Notatka przedstawia stanowisko każdego autora względem zagadnienia określonego w temacie.	TAK	NIE
Poziom uogólnienia jest odpowiedni.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zdający zredagował ogólnikową notatkę na podstawie obu tekstów, ale nie przedstawił stanowiska każdego z autorów.

B. Zestawienie stanowisk obu autorów

W notatce zestawiono stanowiska obu autorów.	TAK	NIE
Poprawnie wskazano punkty wspólne / rozbieżne / różnorodność aspektów zagadnienia.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zdający nie przedstawił stanowiska każdego z autorów, a więc nie mógł zestawić tych stanowisk.

C. Spójność

Notatka stanowi logiczną i zorganizowaną całość.	TAK	NIE
W notatce występują usterki w spójności.	TAK	NIE

D. Długość notatki

Notatka zawiera od 60 do 90 wyrazów.	TAK	NIE
--------------------------------------	------------	------------

Ogółem za kryterium <i>Treść</i>	3	2	1	0
----------------------------------	----------	----------	----------	----------

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna	1	0
---	----------	----------

*nie
dotyczy*liczba
błędów**Uzasadnienie oceny:**

Przyznanie 0 pkt w kryterium *Treść* poskutkowało brakiem punktów za poprawność językową, ortograficzną i interpunkcyjną. W notatce nie oznaczono również błędów.

Łączna liczba punktów: 0

Notatka syntetyzująca 3.

	Błędy językowe, ortograficzne i interpunkcyjne
<p>W tekście Waltera Isaacsona pt. „Leonardo da Vinci” autor przedstawił zmieniającą się drogę naukowca w dziedzinie nauk związanych z perspektywą. Pokazał nam, że zmiana podejścia do nauki, <u>wynikająca z wyciągania wniosków</u>,~~x~~ oraz próby ich samodzielnego sformułowania <u>✓ jest sprzyjająca</u> rozwojowi nauki.</p> <p>W drugim tekście Hugo Steinhaus uświadomił czytelnikom, że współpraca i wspólna pomoc w znalezieniu jednej drogi w dwóch odmiennych dziedzinach nauki ma swoje <u>plusy również</u> może nas czegoś nauczyć. [69 wyrazów]</p>	<p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>jęż. int.</p> <p>int. jeż.</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>jęż.</p> <p>_____</p>

Treść

A. Przedstawienie stanowiska każdego autora

Notatka przedstawia stanowisko każdego autora względem zagadnienia określonego w temacie.	TAK	NIE
Poziom uogólnienia jest odpowiedni.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zawężone odczytanie tekstu Isaacsona poświęcone tylko jednemu aspektowi – perspektywie; nietrafne, logicznie niepoprawne przedstawienie stanowiska autora: *zmiana podejścia do nauki, wynikająca z wyciągania wniosków, oraz próby ich samodzielnego sformułowania*. Z przytoczonego cytatu nie wynika, jakie działania – według Isaacsona – sprzyjają rozwojowi nauki.

B. Zestawienie stanowisk obu autorów

W notatce zestawiono stanowiska obu autorów.	TAK	NIE
Poprawnie wskazano punkty wspólne / rozbieżne / różnorodność aspektów zagadnienia.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zdający nie zestawiał stanowisk obu autorów.

C. Spójność

Notatka stanowi logiczną i zorganizowaną całość.	TAK	NIE
W notatce występują usterki w spójności.	TAK	NIE

D. Długość notatki

Notatka zawiera od 60 do 90 wyrazów.	TAK	NIE
--------------------------------------	------------	------------

Ogółem za kryterium <i>Treść</i>	3	2	1	0
----------------------------------	----------	----------	----------	----------

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna	1	0
---	----------	----------

nie dotyczy

liczba błędów

Uzasadnienie oceny:

Przyznanie 0 pkt w kryterium *Treść* poskutkowało brakiem punktów za poprawność językową, ortograficzną i interpunkcyjną. W notatce nie oznaczono również błędów.

Łączna liczba punktów: 0

Notatka syntetyzująca 4.

	Błędy językowe, ortograficzne i interpunkcyjne
Zarówno tekst Isaacsona, jak i artykuł Steinhausa pokazują, że łączenie obserwacji, czyli poznania empirycznego, z wiedzą teoretyczną, sprzyja rozwojowi nauki.	_____
Tekst o <u>da Vincim</u> wskazuje jednak na szczególne znaczenie metody indukcji połączonej z teorią, do której należy odnosić swoje obserwacje. Artykuł Steinhausa natomiast przypisuje większą wagę współpracy wielu środowisk i wielu nauk podczas badania jakiegoś zagadnienia od samego początku pracy nad nim.	jęz. _____
Oba teksty dotyczą tego samego zagadnienia, lecz przekaz płynący z nich nieco się od siebie różni. [78 wyrazów]	_____

Treść**A. Przedstawienie stanowiska każdego autora**

Notatka przedstawia stanowisko każdego autora względem zagadnienia określonego w temacie.	TAK	NIE
Poziom uogólnienia jest odpowiedni.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zdający przedstawił poprawnie stanowiska każdego z autorów: *łączenie obserwacji, czyli poznania empirycznego, z wiedzą teoretyczną, sprzyja rozwojowi nauki.*

B. Zestawienie stanowisk obu autorów

W notatce zestawiono stanowiska obu autorów.	TAK	NIE
Poprawnie wskazano punkty wspólne / rozbieżne / różnorodność aspektów zagadnienia.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zestawiając stanowiska obu autorów, zdający trafnie wskazał na ujęcie w tekstach różnorodnych aspektów zagadnienia określonego w temacie notatki.

C. Spójność

Notatka stanowi logiczną i zorganizowaną całość.	TAK	NIE
W notatce występują usterki w spójności.	TAK	NIE

D. Długość notatki

Notatka zawiera od 60 do 90 wyrazów.	TAK	NIE
--------------------------------------	------------	------------

Ogółem za kryterium <i>Treść</i>	3	2	1	0
----------------------------------	----------	----------	----------	----------

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna	1	0
---	----------	----------

1
liczba błędów

Łączna liczba punktów: 4

Notatka syntetyzująca 5.

	Błędy językowe, ortograficzne i interpunkcyjne
Autor tekstu „Leonardo da Vinci” przedstawił związek między wiedzą teoretyczną i wiedzą doświadczalną. Leonardo da Vinci odkrył, że to właśnie umiejętność czerpania wiedzy z teorii sprzyja rozwojowi nauki. Autor tekstu „Drogi matematyki stosowanej” miał inne spojrzenie na ten temat. Sądził, że rozwojowi nauki sprzyja zetknięcie matematyki ze światem nas otaczającym. Obaj autorzy uważają, że potrzeba konkretnych działań ✓ aby <u>rozwój</u> nauki <u>szedł</u> w dobrym kierunku oraz <u>rozwijał się</u> w zadawalającym tempie. [70 wyrazów]	_____ _____ _____ _____ _____ _____ int. jęz. jęz. _____

Treść

A. Przedstawienie stanowiska każdego autora

Notatka przedstawia stanowisko każdego autora względem zagadnienia określonego w temacie.	TAK	NIE
Poziom uogólnienia jest odpowiedni.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zdający trafnie określił stanowisko każdego z autorów, ale nadmiernie je uogólnił.

B. Zestawienie stanowisk obu autorów

W notatce zestawiono stanowiska obu autorów.	TAK	NIE
Poprawnie wskazano punkty wspólne / rozbieżne / różnorodność aspektów zagadnienia.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zdający zauważył, że każdy z autorów zwraca uwagę na inny aspekt zagadnienia określonego w temacie notatki – Isaacson podkreśla, że rozwojowi nauki sprzyja umiejętność łączenia wiedzy empirycznej z teoretyczną, a Steinhaus dostrzega korzyści z *zetknięcia matematyki ze światem nas otaczającym*.

C. Spójność

Notatka stanowi logiczną i zorganizowaną całość.	TAK	NIE
W notatce występują usterki w spójności.	TAK	NIE

D. Długość notatki

Notatka zawiera od 60 do 90 wyrazów.	TAK	NIE
--------------------------------------	------------	------------

Ogółem za kryterium <i>Treść</i>	3	2	1	0
----------------------------------	----------	----------	----------	----------

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna	1	0
---	----------	----------

3
liczba błędów

Łączna liczba punktów: **2**

Notatka syntetyzująca 6.

	Błędy językowe, ortograficzne i interpunkcyjne
Isaacson i Steinhaus podkreślają konieczność połączenia różnych dziedzin <u>nauki</u> i <u>sposób</u> jej zdobywania dla dobra <u>nauki</u> i jej rozwoju. Isaacson na przykładzie Leonarda ukazuje konieczność połączenia teorii z empirią jako warunek <u>rozpoczynający</u> rewolucję naukową, zaś Steinhaus przekazuje prawdę o konieczności współpracy matematyków z przyrodnikami i przedstawicielami innych dziedzin nauki. [49 wyrazów]	_____ jęz. jęz. _____ jęz. _____

Treść**A. Przedstawienie stanowiska każdego autora**

Notatka przedstawia stanowisko każdego autora względem zagadnienia określonego w temacie.	TAK	NIE
Poziom uogólnienia jest odpowiedni.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zdający zawarł stanowisko każdego z autorów: Isaacson – *konieczność połączenia teorii z empirią*, Steinhaus – *konieczność współpracy matematyków z przyrodnikami i przedstawicielami innych dziedzin nauki*.

B. Zestawienie stanowisk obu autorów

W notatce zestawiono stanowiska obu autorów.	TAK	NIE
Poprawnie wskazano punkty wspólne / rozbieżne / różnorodność aspektów zagadnienia.	TAK	NIE

Uzasadnienie oceny:

Zdający trafnie zestawił stanowiska obu autorów: *konieczność połączenia różnych dziedzin nauki i sposób jej zdobywania dla dobra nauki*.

C. Spójność

Notatka stanowi logiczną i zorganizowaną całość.	TAK	NIE
W notatce występują usterki w spójności.	TAK	NIE

D. Długość notatki

Notatka zawiera od 60 do 90 wyrazów.	TAK	NIE
--------------------------------------	------------	------------

Ogółem za kryterium <i>Treść</i>	3	2	1	0
----------------------------------	----------	----------	----------	----------

Uzasadnienie oceny:

Zredagowana notatka spełnia kryteria A, B i C określone dla 3 pkt w kryterium *Treść*, ale zdający napisał mniej niż 60 wyrazów, co poskutkowało przyznaniem 2 pkt.

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna

Poprawność językowa, ortograficzna i interpunkcyjna	1	0
---	----------	----------

3
liczba błędów

Łączna liczba punktów: **2**